

A woman with long dark hair, wearing a white lace dress, is looking over her shoulder towards the camera. She is in a bedroom with a bed, a nightstand, and a chandelier. The background is slightly blurred.

หนุ่มกร้าว สาวพยอง

เพชรชมพู

เธอเป็นผู้หญิงที่เขารังเกียจรูปโฉมกระเซอะกระเซิง
แต่หลังจากแปลงโฉม ลูกเปิดใจเธอก็กลายเป็นนางงามพิลาส
ที่คนคอยดูและต้องคอยตามหึง

หม่อมกษัตริยาภยของ

โดย เหนือธรรมนุ

๑
จอย
บุคคลลับ

อาร์มภบท

"ให้หมายความกว้าง จะยังกอดตำแหน่งประธานไว้อีกจี่?"

น้ำเสียงคนถามกระต้างและเดือดดาลเต็มที่ ไม่มีความเคารพหรือเกรงใจอีกฝ่ายที่มีอายุมากกว่าเขาเกินสองเท่า แต่กระนั้นอัลเลซซาน โครติ วินเซนโซ ก็ยังควบคุมอารมณ์ของตัวเองไว้ได้

"สถานการณ์มันเปลี่ยนไป" ผู้ชายอีกคนตอบเสียงหน่อ เขาผู้นั้นนั่งอยู่บนเก้าอี้เบาะหนัง ในห้องสมุดของวิลล่ายุคศตวรรษที่ 18 ของคนที่อยู่ไกลออกไปทางชนบทนอกกรุงโรม

อัลเลซซาน โครติสุดลมหายใจแรง ลีออนร่าข่ง่างามอยู่ในชุดสูทอิตาลีงานสั่งตัด ที่ออกแบบและตัดเย็บอย่างประณีต หัน สมัย เรือนผมสีน้ำตาลเข้ม ผัดแต่งทรงอย่างดีรับกับเครื่องหนังดงามชนิดที่ดารากาพยนตร์ชาวอิตาลีเลียนเองก็ยังไม่ต้องขีดซ้าย ไม่กล้าเทียบรัศมีกับซีอีโอของบริษัทอิตาลีชั้นนำคนนี้ ดวงตาดำฉลပ် ขณะดกหนาเป็นแพ โหนกแก้มสูง จมูกโด่งเป็นสัน โครงหน้าสลักเสลา ริมฝีปากปรับเปลี่ยนไปตามอารมณ์ ที่ขณะนี้กำลังแน่นแน่นเป็นเส้นตรงด้วยความเครียดเคร่ง

"แต่เข้าใจกันแล้วที่ว่า คุณจะลงจากตำแหน่งนี้ แล้วก็แต่งตั้งผม..."

"คุณคิดไปเองคนเดียวต่างหาก อัลเลซซาน โครติ" ผู้อาวุโสกว่าย้อน "ผมยังไม่เคยมอบตำแหน่งให้อย่างเป็นทางการ คุณเหมาเอาเองง่าย ๆ ว่าเมื่อสเฟฟา โนตาย..." น้ำเสียงผู้พูดชะงักไปชั่วครู่ ครั้น ตั้งสติ ได้จึงพูดต่อ "แล้วก็เหมือนอย่างที่ผมบอกแหละว่าสถานการณ์มันเปลี่ยน ไปเปลี่ยน ไปในแบบที่ผมเผชิญกับมัน ไม่ไหว"

ชั่วขณะ ที่สีหน้าหม่นหมองจางหาย ผู้อาวุโสกล่าวสะบัดศีรษะแรงๆ มีสภาพไม่ต่างจากผาแก่ในวัยเจ็ดสิบปีขึ้นมาทันใด

“ผมไม่รู้จะทำยังไง...ไม่รู้จะทำยังไงจริงๆ...” น้ำเสียงขาดหาย คิ้วขมของอัลเลซซานโตรวมวดเข้าหากันอย่างหยุดนิ่ง นิ่งเรียวยาวสอดเข้าไปในตัวเสื้อ รัดแน่นแจ่มแจ้งถึงสิ่งเนบกับสะโพกเพรียวของฝน

“มันเรื่องอะไรกัน นือ โหมาโซ ทำอะไรไม่ถูกเลยหรื”

ผู้อาวุโสกล่าวมองหน้าคู่สนทนาอีกครั้ง นิ่งไปชั่วอึดใจก่อน จะเปิดปากพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“สเตฟาโนเปิดผมไว้เลยมิดชิด นี่ผมเพิ่งไปค้นเจอตอนที่เข้าไปสำรวจ ข้าวของส่วนตัวของเขา พอเจอเข้าก็ตกใจจนแขนขาอ่อนทำอะไรไม่ถูก” เขาหยุดนี้ อีกครั้ง ราวกับพยายามตั้งสติก่อน จะพูดต่อ น้ำเสียงหนักแน่น เช่นเดิม

“จดหมายพวกนั้นอายุเกินยี่สิบห้าปีแล้ว...เขายังเก็บมันไว้ทำไม ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่มันไม่มีรายละเอียดอะไรมากเท่าที่ควร ฉบับที่อยู่ท้ายสุดเขียนว่านี่เป็นฉบับสุดท้ายแล้ว...คนเขียนบอกว่าหากสเตฟาโนไม่ผสมจดหมายก็ไม่ต้องทำใจยอมรับ แล้วผมก็ไม่รู้ว่าทำไมเขายังเก็บจดหมายพวกนั้นไว้อย่างดี แล้วก็เพราะจดหมายที่ยังเก็บอยู่อย่างดีนั้น...” แววมวว่าวุ่นของผู้อาวุโสจับนิ่งอยู่ที่ชายหนุ่มอ่อนวัยอีกครั้ง “...ทุกสิ่งทุกอย่างก็เลยเปลี่ยนไป”

สีหน้าของอัลเลซซานโตรอดัน

“เปลี่ยนยังไง?” เขาสวนกลับทันควัน น้ำเสียงกระแวงแดงใจ ผู้อาวุโสก็พูดวกไปวนมาจนเขาเกือบจะหมดความอดทน นับตั้งแต่สเตฟาโนบุตรชายวัยยี่สิบห้าปี ผู้หวังความสดใสอย่างเหนียวแน่นของโหมาโซประสบอุบัติเหตุจากการขับเรือยนต์แรงสูงเมื่อสิบเดือนก่อน อัลเลซซานโตรักถูกวางตัวให้เดือนจางจากตำแหน่งซีอีโอผู้ชยันต์ แข็งแรงและประสบความสำเร็จสูงสุด

ของบริษัทที่ร่วมก่อตั้งโดยบิดาผู้ล่วงลับของเขา กับ โหมงไซ วิอาเล เดเรียน ซึ่งเป็นประธานบริษัทวิอาเล-วินเซนโซแบบมีอำนาจเต็ม เขาใช้เวลา โหมงไซ กระจายจากโตเกียว... ถึงจะยอมรับว่าความสัมพันธ์ของตนกับ บุตรชายของโหมงไซไม่เคยเข้ากันได้... แต่เขาก็ยอมให้โหมงไซรักษา- การณ์ตำแหน่งประธานบริษัทไว้ชั่วคราว ตั้งแต่ตอนแรกที่ยังผูกใจกับการ จากไปของสเตฟาโน

แต่ที่นี่จะต้องพอกันที โหมงไซให้เหตุผลสารพัดกับเขาให้รู้ล่วงหน้าว่าจะเกษียณอายุการทำงานก่อนจะสิ้นปีงบประมาณนี้ และส่งคืน อำนาจสิทธิ์ขาดในการบริหารบริษัทให้เขาทั้งหมด เขาหยุดหงิดสับซ่องใจ เหลือทน

เขายังมีภาระหน้าที่อีกมากมายหลายอย่าง มีงานรออยู่เป็นตั้ง แผน งานที่ต้องเตรียมการ... แล้วยังต้องเดินทางไปที่อีก ไอ้แผนนี้ยังไม่อยู่ใน รายการของเขามาก่อน พรุ่งเจ้า... มีที่ทางอีกเป็นสิบๆ แห่งที่เขาสามารถไป เอื้อระเหยได้ในเวลานี้ เริ่มจากอพาร์ตเมนต์ใน โรมของดีเดียว เดลลาฮอร์ แม่ สาวทรงเสน่ห์ยั่วยวน ขวน ให้หลงใหลที่ได้รับอภิศิทธิ์ให้ครองความมั่งคั่ง ของเขาอยู่แต่ผู้เดียวในยามนี้

เขาเหลือบตามองโหมงไซและแอนประเมินอยู่ในใจ ผู้ชายคนนี้ ดูแก่ชราลงไปมากนับแต่มรณกรรมของสเตฟาโน ถึงหมอนั้น จะไม่ใช่ลูกชาย ที่สร้างความพึงพอใจให้เท่าไร... กับนิสัยหนุ่มเจ้าสำราญใช้ชีวิตฟุ้งเพื่อ หยิบหย่อง ฟุ่มเฟือยและสุร่ยสุร่ายไม่คิดหน้าคิดหลัง... แต่มรณกรรมของลูก ชายก็สร้างความพอใจอย่างรุนแรงให้ผู้เป็นบิดา

และดูเหมือนตอนนี้โหมงไซกำลังเผชิญกับความพอใจอย่างรุนแรง อีกครั้ง... หนักหนาสาหัสมากพอให้ผู้ชราผู้วางใจจน ไขว้เขวกับตำแหน่ง ประธานบริษัทวิอาเล-วินเซนโซ

"น้ำใจได้ใจ โหมงไซ" อัลดเรสขานโต้ขึ้นเสียงอึกรอบ ไม่ว่ามัน จะเป็น

เรื่องสำคัญแค่ไหน แต่จะมาจ้างตำแหน่งประธานบริษัทจากเขาไว้ไม่ได้อีก เขาต้องการให้มันแยกขาดออกจากกัน

โหมมาโหมมองหน้าชายหนุ่มด้วยแววตาแปลกๆ ก่อนตัดสินใจเปิดปาก

"ก็อย่างที่รู้ สเตฟาโนไม่ยอมแต่งงานแต่งงานเสียที เขาชอบชีวิตสนุกสนานแบบบ๊าระห์ของตัวเอง "คล้ายจะมีร่องรอยไม่พอใจอยู่ในน้ำเสียงของผู้อาวุโส "ผมก็เคยแทบไม่มีความหวังกับเรื่องผู้สืบสกุล แต่เจ้าพวกจดหมายที่ผมค้นเจอนั้นส่งมาจากผู้หญิง สาวน้อยชาวอังกฤษที่อ่อนวอนให้สเตฟาโนไปหา หรืออย่างน้อยก็ตอบให้รู้ว่าได้รับจดหมาย และเหตุผลที่หล่อนเขียนจดหมายพวกนั้นก็คือ..."

ผู้อาวุโสเงยบไปอีกครั้ง อัลดเลซซาน โครเห็นความทุกข์ระทมในสีหน้าที่เต็มไปด้วยริ้วรอยแห่งวัย

"หล่อนให้กำเนิดเด็กที่เกิดจากสเตฟาโน เป็นลูกสาว หลานสาวของผม" มือของผู้เฒ่าที่ผืนหนังอยู่บนหน้าแขนเก้าอี้มูหนั่งเกร็งแน่น มองสบตาชายหนุ่มตรงๆ

"คือ ผมอยากให้คุณไปตามหาเด็กคนนั้นและพาเธอมาหาผมที่นี่ อัลดเลซซาน โคร"

ปิ่นออกแรงดึงและยกคัน จับขงรถเช่นล้อเดียวที่บรรทุกมาหนัก
เต็มที่ ไม่นิ่งขึ้นๆ กองปูนที่ไปเก็บรวบรวมเอียงโคลงเคลงอยู่ในรถเช่นแต่
ก็ไม่ถึงขนาดพังลงมา หญิงสาวกะพริบตาได้หยาดน้ำฝนที่ค้างอยู่บน หน้าผาก
และค่อยๆ เดิน ย่ำไปบนพื้น เป็น หลุมเป็นบ่อของสวนผลไม้ตรงไปยังประตู
ที่เปิดออกไปเป็นสวน หลังบ้าน

เสียงขลุ่ยหยางระกับป่าน้ำสูงๆ ที่เป็ยอกไซก่างแงงผ่าสั๊กหลาดซาดๆ
เป็ยอกขึ้น เช่นเดียวกับเครื่องแจ๊สเคลดหลวมโหลกแบบมีฮู้ด แต่เธอก็ไม่ได้ใส่ใจ
อะไรกับมัน ก็เพราะชินแล้วกับสายฝนเพราะที่เวสต์ตัน หรือก็มีฝนตกอยู่
ตลอดเวลา นี่ถ้าหากทางเดิน ในสวนด้านหลังราดด้วยยางมะตอยเธอก็จะ
ทำงานได้สะดวกรวดเร็วกว่านี้ เธอกำลังมุ่งหน้าไปยังโรงเก็บฟืน ไม่นิ่งที่
เป็นเชื้อเพลิงถือเป็นเรื่อง มีค่าอย่างยิ่งอีกทั้งยังช่วยหอนรายจ่ายค่าน้ำมันที่มี
มีราคาแพงและ บิลค่าไฟฟ้าได้เป็นอย่างดี

เธอจำ เป็น ต้อง ประหยัดทุกวิถีทางเท่าที่ทำได้

ไม่เพียงแต่จำเป็น ต้องซ่อมแซมตรงที่สำคัญๆ ของตัวบ้าน เพราะ
ตอนที่ขณะคุณเผาคุณยายยังมีชีวิตอยู่ ท่าน ก็ทำเองไม่ได้ใส่ใจ เนื่องจากเงิน
ตราที่ขาดมือ แต่ตอนนี้ เธอได้บ้าน วอร์ดัน หลังนี้เป็นมรดก ทำให้ต้องหาเงิน
มาเลี้ยงชีพจากที่สรรพากรเรียกเก็บอีกต่างหาก

ความกังวลกัดกินใจ ถึงสมองจะร้องสั่งว่าสิ่งที่ควรกระทำอย่างยิ่ง
คือขายวอร์ดัน ไปเสีย แต่หัวใจของหญิงสาวก็ยังคัดค้านเต็มที่ เธอไม่อาจ
ขายสิ่งที่ผูกพัน กับชีวิตที่ใกล้ชิดดั่งคำรอนงให้คู่เก่าของเธอเอง!

ในความทรงจำ เธอมีเพียงบ้านหลังนี้เท่านั้นที่ถือเป็นสวรรค์บนดิน เธอเติบโตมาภายใต้ชายคาบ้านหลังนี้ ได้รับการปกป้องดูแลจากคุณตาคุณยายภายหลังจากโศกนาฏกรรมอันน่าเศร้าที่เกิดขึ้นกับบุตรสาวของ ท่านทั้งสอง บุตรสาวที่สิ้นชีวิตไป ทั้งที่ยังไม่ได้แต่งงาน แต่กลับทิ้งทารกน้อยนอกรกฏหมาย... ผู้ที่เป็นพ่อปฏิเสธในชาติกำเนิดของเด็กน้อยคนนั้น

ถ้าเธอไม่มีรายได้เข้ามาเพื่อจะรักษาทรัพย์สินไว้ได้ ความหวังเพียงอย่างเดียวที่พอจะเก็บบ้านหลังนี้ไว้คือเปลี่ยนให้มันเป็นห้องพักรับเงินในช่วงวันหยุด... แต่นั่นหมายถึงซื้อห้องครัวใหม่เอี่ยมมีห้องน้ำในตัวในห้องพัก การซ่อมแซมปรับปรุงใหม่ทั้งหมด ที่ต้องใช้งบมหาศาล

ที่แน่ที่สุดคือภาษีงวดแรกที่จะถึงกำหนดเต็มที ตอนนี้ความหวังอย่างเดียวที่ทำให้มีเงินพอจะจ่ายได้ก็คือจะจ้างชายภาพเขียนสองสามภาพสุดท้ายที่เหลือกับเครื่องลายครามที่มีอยู่ในบ้าน เธอเกลียดเจ้าความคิดที่ว่าจ้างช่างหรือทรัพย์สมบัติพวกนี้แต่มันไม่มีทางเลือกอื่นได้อีกแล้ว...

ความกังวลกัดกินใจเธออีกครั้งคล้ายเป็นเพื่อนสนิทที่ไม่ยอมทอดทิ้งกัน

ขณะที่เธอเฝ้ามองสูงจากรถเข็นได้ในห้องเก็บฝุ่นเพื่อตากให้แห้งและเดินกลับไปยังสวนผลไม้เพื่อหาเก็บกิ่งไม้ให้ได้มากยิ่งขึ้น ก็ต้องชะงักก็กเมื่อมองออกไปเห็นรถยนต์คันหนึ่งวิ่งมาทางแยกหน้าบ้าน

คนที่เคยมาเยี่ยมเยียนบ้านหลังนี้ก็มิได้อยู่แค่สองสามคน คุณตาคุณยายเก็บตัวอยู่เพียงลำพังเงียบๆ ไม่ได้คบค้าสมาคมกับใคร และออรัาก็เจริญรอยตาม ขณะที่ยืนฟังก็ได้ยินเสียงรถยนต์เดี่ยวตรงทางแยกเข้ามาบนถนนเส้นที่แทบจะไม่เคยมีรถผ่านเข้ามา เธอจึงจอดรถเข็นทิ้ง เดินอ้อมไปแอบมองตรงข้างตัวบ้าน

รถยนต์คันใหญ่สีเงินมันปลดามเดี่ยวเข้ามาจอดหน้าประตูด้านข้างตัวรถมีผู้คนกระชั้นเบียดเป็นเหยื่อๆ แต่ตัวรถก็ยังอ้อ่ำ สีละท่อนขึ้นเงาจับ

ช่างไม่เข้ากับสถานที่ที่แม่แต่น้อย เหมือนวัตถุสิ่งนั้นเป็นยาน อวกาศที่แปลก
ปลอมเข้ามา

และยิ่งดูผิดที่ผิดทางมากขึ้นเมื่อผู้ชายคนหนึ่งเคลื่อนกายออกจาก
ยาน อวกาศลำนั้น

จึงมีปากของหญิงสาวเผยอค้างมองไปข้างหน้าด้วยแววตาเหมือน
คนปัญญาอ่อน กระพริบตาปริบท่ามกลางสายฝน

ปีกละชาน โดรง้าวขาออกจากรถยนต์ สีหน้านิ่งแข็ง เกือบระงับ
อารมณ์เกรี้ยวกราดของตัวเองไว้ไม่ไหว โดยเฉพาะไอ้เจ้าถนนแคบๆ วกไป
วนมาจนเกือบควบคุมยานพาหนะไม่อยู่

แต่สุดท้ายเขาก็มาถึงที่จนได้

ภาพตรงหน้าเหมือนเป็นบ้านร้าง ผงังที่อามด้วยหินก้อนกัมเปียก
ไซกและขึ้นแฉะ บริเวณบ้านที่เห็นอยู่รอบตัวก็กระเหาะแตกหัก หน้าฝาขาน
เกล็ดขึ้นค้างฝุ่นระอระ สกปรก แกมมีรอยไทร้ ถนนทางเข้ารถครีตเต็มไปด้วย
ด้วยวัชพืช แปลงดอกไม้มีสภาพเหมือนถูกลมพายุหอบแฉะระกือ เจ้าพุ่ม
โรโตเดนต์รันที่ขึ้นคลุมสนามที่มีหญ้าสูงท่วมหัวนั้นก็เหมือนปลุกมาตั้งแต่
สมัยพระเจ้าเหา ยังจะวางน้ำเก่าๆ ห้อยโจงเตงมีน้ำฝนหยดเพื่อมาบน
จะเบียงหน้าบ้านที่กำลังจะพังมีพั้งเหล่านั้นก็อีก

ผู้มาเยือนวิ่งเหยาะๆ ก้มหลบน้ำฝนเข้ามาในชายคาบ้านที่ต่อขึ้น
จากประตูทางเข้า ฝนก็ช่างตกไม่ขาดสายนับตั้งแต่องจากเครื่องบินที่เอ็ก-
ซีเตอร์แล้วก็ยังไม่มียี่ที่ว่าว่าจะหยุด ประกายในดวงตาสีเข้มวามขึ้นอย่าง
เหยียดๆ เมื่อเห็นตัวบ้านโหลมๆ ที่ไคล้จะพังเต็มที่ เอ๊ะ หรือว่าเป็นบ้าน
ร้างเพราะดูจากสภาพที่เห็น...

เสียงมีเท้าย่างกรวดเบาๆ ทำให้ศีรษะของเขาหันขวับ

อ้อ ไม่ว่างปะ

มีมือโผล่ออกมาก่อน เขาประมาณว่าเจ้าของคงใช้ชีวิตอยู่กลาง
แจ้งเสียงมีเท้าในรองเท้าบู๊ทหนาหนักก้าวสวบๆ ตรงมา รูปร่างเหอะเหอะห่อ
หุ้มอยู่ในเสื้อคลุมขาดวิ่นกระด้ากระด้าง กับหมวกผ้าที่ปกปิดใบหน้า

"นิสสไพล์เบิร์กอยู่ไหม" ร้องถามเสียงดัง ตะเบ็งเสียงแข่งกับสายฝน
ออร์ธา สไพล์เบิร์ก นั้นเป็นชื่อบุตรสาวของสเตฟาโน ส่วนผู้เป็นมารดา
จากการสืบสาย ของอัลเลสซานโดรทำให้ทราบล่วงหน้าชื่อซูซาน สไพล์เบิร์ก
และ สเตฟาโน ไปพบล่วงหน้า เข้าตอนอีกฝ่ายเป็นนักเรียนศิลปะ และเดินทาง
ไปทัศนศึกษาในอิตาลี เห็นชัดว่าซูซาน จะต้องมีหน้าผากน่ารักและ ชื่อบริสุทธิ์
ส่วนที่เกิดตามมาก็หลังก็เป็น ที่รู้จักกัน

อัลเลสซานโดรรู้แม้กระทั่งว่าซูซาน สไพล์เบิร์กเสียชีวิตตอนบุตร
สาวของหล่อนอายุได้สามขวบ เด็กหญิงได้รับการเลี้ยงดูจากจากผายยที่
อาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้

แต่อย่างน้อย อัลเลสซานโดรมีสีหน้าเคร่งเมื่อคิดในใจว่าเด็กสาว
คนนั้นคงจะร้องกรี๊ดด้วยความดีใจเต็มที่ หากได้ทราบว่าตัวเองมีคุณปู่มหา
เศรษฐีที่อยากรับเลี้ยงหลานสาว แล้วบ้านนี้ก็คงถูกให้ที่จ้างแน่นอน

อารมณ์ของเขาเสียสุดๆ เขาไม่ได้อยากจะมีที่นี่ โดยเฉพาะต้อง
มาในนามของโหมมาโซ แต่ตาแค่นั้นก็รับปากว่าทันทีที่พบหน้าหลานสาว
ก็จะเกษียณจากตำแหน่งแน่นอนเพื่อว่าจะได้มีเวลาอยู่กับเด็กคนนั้น เหตุผล
นั้น เข้ากันได้กับความเผื่องการของเขาพอดี

แต่ที่ไม่ชอบใจอย่างยิ่งก็คือการถูกปล่อยให้อยู่นอกบ้านท่ามกลาง
ความหนาวเย็นและเปียกแฉะไปหมดทั้งตัวแบบนี้

"นิสสไพล์เบิร์กคะ" เขาย้ำอีกครั้งด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด "อยู่ในบ้าน
หรือเปล่า"

ร่างเหอะเหอะเปิดปากขึ้นมากในทันใด

"อันนี้แหละ ออร์่า สไตน์เบิร์ก คุณต้องการอะไร"
อัลเลนสซานโตระเบิกตักจ่างเหมือนไม่อยากจะเชื่อ
"เธอนี้ยะนะออร์่า สไตน์เบิร์ก" เขาทำเสียงสูง

๒ | หน้าของผู้มาเยือน อาจเรียกเสียงหัวเราะจากเธอได้ แต่ออร์่า
ก็ผกผันสิ่งหนึ่งเพื่อกับการปรากฏกายของเขามากกว่าจะเป็นความขบขัน
เกิดอะไรขึ้น ทำไมผู้ชายลักษณะแบบนี้จะมีอะไรที่...
๒๒ | หน้าของผู้มาเยือน

มีหน้าซ้ำยังมากถามหา เธอเสียอีก

ใครก็ตามที่มาเยือนที่นี่มักจะมีสภาพไม่ค่อยจะแปลกแยกจากบ้าน
หลังนี้โดยสิ้นเชิงแบบนี้ แต่...หญิงสาวกลิ่นน้ำลายลงคอเจิบๆ...ผู้ชาย
ท่าทางดูดี เสียแต่ทำปากเหยียดๆ คนนี้เป็นใครกัน

เรียนผมสิเข้ม ดวงตาดำ ใบหน้าราวรูปสลักชนิดที่ไม่คิด แอน-
เจลดเอด์อิมบระครุบตัวแนวๆ ผิวสีแทนเป็นธรรมชาติ...ออร์่าสังเกตอย่าง
ละเอียด แล้วยังคงเหลือผ้าที่สวม...

เสื้อผ้าที่เข้ากันได้ดีกับรถยนต์สวยสะดุดตา เสื้อผ้าที่ขนาดพวก
ดีไซเนอร์ด้วยกันคงต้องร้องกรี๊ด...เนื้อผ้าแนบมาพอดีตัว เสื้อเชิ้ตสีขาว
สะอาดบาดตา เนื้อให้ผ้าเนื้อมัน อย่างหู กางเกงทรงตรงรัดเรียบและรองเท้า
หนังขัดมันวับ เสื้อผ้าพวกนี้ไม่ใช่ของที่ผลิตในประเทศอังกฤษ...ไม่ใช่แม้
กระทั่งของชาวดิ โรวสันค้าชั้นนำสไตน์ผู้ดีอังกฤษอีกต่างหาก

แต่เสื้อผ้าพวกนั้นเป็นของนอก เช่นเดียวกับกับผู้สวม

องค์ประกอบสุดท้ายที่ช่วยสรุปทุกอย่างเข้ารูปเข้ารอย คือสำเนียง
พูดของเขา เธอได้ยินเต็มหู เสียงของเขาแปร่งๆ ถึงจะพูดได้คล่องแคล่วไม่
ผิดชัดแต่น้ำเสียงก็ยังแปร่งหูอยู่เล็กน้อย

อึฉาเลียนแน่นอน ท่าทางของเขาบอกชัด หญิงสาวคิดในใจหงัๆ

ที่ในใจยังคงสับสน ขนาดคำพูดก็ยังผิดต่างอยู่ในสมอง ความรู้สึกอีกอย่างหนึ่งจู่โจมเข้ามาในจิตใจ

เธอรีบระงับมันไว้ได้ทัน ไม่ใช่หรือหน้า คงเป็นแค่เรื่องบังเอิญเท่านั้น ก็เท่านั้น

มัน จะต้องเป็นแค่ความบังเอิญ

๒๒ ละครได้เผชิญหน้าเธออยู่จิตใจใหญ่ เขาก็ต้องเธอสลับเช่นกัน สีน้าไม่ยอมเชื่อของเขายังคงปรากฏให้เห็น มีอะไรบางอย่างแวบผาดล้าย จะจู่โจมเข้ามาในใจ กระพริบเข้ามาในความฝันตระหนกของเธอ

ผู้ชายท่าทางแปลกประหลาดไม่คู่ควรกับเมืองเวสต์คันทรีอินชัมบ้า คนนี้ มาทำอะไรอยู่หน้าบ้านเธอกันแน่

คล้ายเนื้อตัวของเธอจะแข็งขึ้น

“ใช่” กระแทกเสียงบอกไปอีกครั้ง “อันนี้แหละ ออรา สโตนเบิร์ก แล้วคุณล่ะ...”

หญิงสาวยื่น จ้องหน้าเขารอฟังคำตอบชัดๆ แต่ผู้ชายคนนั้น ก็ยังยืนมองเธอด้วยสีหน้าไม่สะทกสะท้าน ไม่ยอมเปิดบังอำพรางแววตาของเขาสลับด้วยซ้ำ แววตาที่มากกว่าความประหลาดใจ

แววตาที่เธอคุ้นกับมันมานานแสนนาน เธอเห็นสายตาแบบนี้จากผู้ชายมาตลอดชีวิต แววตานั้นบ่งบอก ราวกับเป็นหนังสือตัวโตๆ ที่ไม่ต้องเพ่งก็เห็นชัด สีหน้าท่าทางที่แสดงให้เห็นจะๆ ว่าผู้ชายพวกนั้นไม่เห็นเธอเป็นผู้หญิงอยู่ในสายตา

ก็เธอก็ไม่เคยเป็นจริงๆ

ออรารู้ว่าคุณเธากับคุณยายของเธอแสนจะใส่ใจ สิ่งที่น่าทึ่งหวาดหวั่น เป็นที่สุดก็คือเกรงเธอจะซ้ารอยชะตากรรมที่ทำร้ายบุตรสาวผู้เป็นที่รัก

ที่ลืมตามมาดูโลกตอนที่ท่านทั้งสองอายุมากแล้ว บุตรสาวที่หะนุน อมเลี้ยง
ดูมาอย่างใกล้ชิด

จนกระทั่งการไปท่องเที่ยวต่างแดน อย่างหุ่นหัน พลันแล่น แต่ครั้งเดียว
นั้นก็ทำให้ชีวิตของหล่อน พังกิน หรี

คุณเผาศุนยายทำใจไม่ได้กับความอับอายชายหน้าเมื่อรุ่ง บุตรสาว
ที่ยังไม่แต่งงานก็ต้องรับหมากรดา อีกทั้งความอดสูกับหลานสาวนอก
กฎหมาย แต่ถึงอย่างไรท่านทั้งสองก็ทุ่มเทความรักให้เธอ...และยิ่งเพิ่มพูน
มากขึ้นตอนที่มารดาของเธอสิ้น ชีวิต...

อร่ารู้ดีว่าท่านไม่เคยปรึกษาพูด ไม่เคยเอ่ยถึง แต่มันก็ยังคงอยู่
ฝังตัว คล้ายรอยด่างดำที่แปดเปื้อนผิวกาย ความกระ อักกระ อ่วนที่ต้อง
ทนรับด้วยความอดกลั้น...และซุกซ่อนมันไว้ภายในใจ

วอร์สันถือเป็นที่พักพิงอย่างดีที่ปกกันตัวเองจากชาวโลก ด้วยตัว
บ้านที่อยู่ห่างไกล โดดเดี่ยว ผิดขาดจากโลกภายนอก ยากจะหาเจอ

หว่ามัดนี้เธอกลับรู้สึกถึงความกระ สับกระสายที่เกาะกุมจิตใจ มี
คนหาบ้านหลังนี้เจอ คนที่ดูมีเชื้อชาติเท่าที่พอจะนึกออกกว่าเธอไม่ยินดี
คบค้าสมาคมด้วย

แต่เธอก็แน่ใจ แม้ใจเต็มที่ว่ามันคงจะเป็นเรื่องบังเอิญ

หญิงสาวยีนนิ่ง จ้องผู้ชายที่ดูห่างไกลลิบลิบบกับสถานที่แห่งนี้เป็น
ล้านๆ ไมล์ สายตาที่เธอคุ้นชินมา นานเหมือน จะยิ่งออกอาการขัดแย้งขึ้น ใน
ดวงตาสีเข้มของเจ้าตัว...

ท่าไมจะ ไม่ป็นเช่นนั้นล่ะ เธอคิดในใจ ผู้ชายหน้าตาหล่อเหลาอย่าง
ไม่น่าเชื่อคน นี้คงจะไม่เคยเจอผู้หญิงที่หน้าตาไม่คู่ควรให้ต้องเสียเวลา
ชายตามอง

ไอ้พวกสวย เทร่รูป

วดีเก่าๆ มุดขึ้นมากในใจ เหมาะเหลือเกินกับอีตาผู้ชายที่กำลังยืน

อยู่หน้ากระเบื้องบ้านของเธอคนนี้ พวกหน้าผาดี... มีเสน่ห์จ๋าเลย จะกิน จะ
นอนก็แสนจะหุหุหุรา ชีวิตแวดล้อมกับความพุ่งเพื่อเห็นท่ามกลางแสงสี
โลกอันทันสมัย โลกที่แตกต่างจากโลกของเธอโดยสิ้นเชิงคล้ายกับดาวอังคาร
เลยทีเดียว

หว่านี่ไม่ใช่ดาวอังคาร แต่มันคือออร์บิอัน และมันก็คือบ้านของเธอ
และเธอก็ตั้งใจแน่วแน่ว่าจะต้องรู้ให้ได้ว่าผู้ชายคนนี้น่าทำอะไรอยู่ที่นี้

หญิงสาวก้าวไปข้างหน้าตรงเข้าไปด้านในระเบียงปิดทึบมกคิดเสีย
ที่สวมอยู่ไหลไปด้านหลัง

"สงสัยว่าคงจะไม่ได้ยินที่อัน พุด อันนี่แหละ ออรา สโตนเบิร์ก คุณ
ต้องการอะไร" น้ำเสียงประหลาดประหลาด

สายตาของชาวตะวันตกอีกแวม แวงตาแบบเต็มๆ แต่ตอนนี้มีอะไร
เพิ่มเข้ามาอีก...

อะไรบางอย่างที่ไม่เกี่ยวกับรูปโฉมของเธอ ความหนักใจไหลผ่าน
เข้ามาในสันหลังอีกครั้ง เกิดอะไรขึ้น ผู้ชายคนนี้เป็นใคร และมาทำไม
ที่นี่?

ความตึงเครียดในกายทำให้ต้องพูดออกไปอีกครั้ง ครึ่งนี้ยิ่งห้วน
เกินจะถือว่าเป็นมารยาท ทั้งหมดนั่นคือคำพูดที่หลุดปากออกไป

"หากบอกรูขะของตัวเองไม่ได้ ก็ออกไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้"

เธอเห็นดวงตาดำว่าเป็นประกาย... ไม่สะตุงสะเหือนกับคำพูดที่
เธอโผล่ออกไป แยกที่สุด ผู้ชายคนนี้โผล่จากไหนไม่รู้ได้ แล้วจู่ๆก็มาถามหา
ตัวเธอ แล้วพอเธอแสดงตัวออกไป กลับยื่นมือไม่ยอมมุดจา

ริมฝีปากคล้ายรูปสลักแวมนั่น

"อันมีเรื่องสำคัญจะแจ้งให้เธอทราบ" เขามองเสียงห้วน "แต่เธอ
น่าจะมียารยาทกับอันสักหน่อย เปิดประตูเชิญให้อันเข้าไปข้างใน แล้วจะ
ได้พูดกันในบ้าน"

ขอรำมีท่าทางสังเกตุเห็น ชัด แวดผาเขี่ยหยัน จึงวามขึ้น ในดวงผา
สีเข้ม

"เธอปลอดภัยอยู่แล้ว ชินญอริมา" เขาเหน็บ

แก้มขีดๆ จิดขีดขีดของหญิงสาวเข้มนั้น กับคำพูดของ เขา ไม่อยากได้
ยินคำพูดเสียดสีเขี่ยหยัน ที่มาตอกย้ำว่าเธอจะ ปลอดภัย จากการถูกผู้ชาย
เกาะเกาะลวนลาม

"ประตูล็อกอยู่" เธอบอก "จริงนี่"

อัลเลสซาน โดรมองตามร่างที่หมุนตัวก้าวยาวๆ ย่ำไปบนทางเดิน
ที่หญ้าขึ้นจนรก เห็นเดินตรงไปยังมุมบ้านก่อน จะล้มหายไปจากสายผา
เขามองตามไปอีกอึดใจ ดูว่าร่างนั้น จะหายไปทางไหน

พระเจ้า.. หน้าผายายเด็กคนนี้เห็นแล้วน่าผวาพิลึก!

ไอ้เจ้าสเฟฟาโน ให้กำเนิดเด็กหน้าผาที่รูปร่างที่แปลกแบบนี้ออกมาได้ไง
ในเมื่อเจ้าตัวหน้าผา ออกดี แล้ว หมอนั้น ก็คงไม่เสียเวลาขายผามองแม่ของ
เด็กคน นี้แน่ หากหล่อน หน้าผาไม่ได้ นำรักนำเอาเอ็นดู ...

เฮ้อ แล้วเจ้าเขื่อนหน้าผาดีๆ นั้น มันหายไปทางไหนหมด แล้วก็
ลักษณะท่าทางเด็กคน นี้ ก็ช่างสมกับหน้าผาเสียจริงๆ หยาบคายไ้มารยาท
สินดี

ชายหนุ่มหันกลับมาจ้องประตูหน้าบ้านที่ยังปิดสนิท สายฝนโปรย
ปรายยังปลิวมาปะทะใบหน้า และอีกซู่ใหญ่จากหลังคาบ้านด้านที่ร่วงลงมา
เปียกไหล่เขา ไซ่า รับรู้อารมณ์ตัวเองที่ยิ่งหงุดหงิดเสียดความรู้อีกมากยิ่งขึ้น

หลังจากยืนรออยู่นานชั่วกัปชั่วกัลป์จน ชักจะหนไม่ไหว ประตูบาน
นั้นก็เปิดดัง อี๊ด แล้วอัลเลสซาน โดรกก็สาวเท้าเข้าไปข้างใน

กลิ่นอับชื้นลอยมาปะทะจมูกในทันที มองอะไรไม่เห็น อยู่ชั่วครู่
ก่อนจะค่อยๆ เดิน ไปตามห้องโถงปูพื้นด้วยหินแบบๆ เย็นเยียบมีดศรีม
มิเพียงแสงสลัวๆ เห็น กล่อฉมีฝาปิดตั้งจัดผนังกับนาฬิกาเรือนคุณปู่ก่อน ประตู

จะปิดตามหลัง ปิดกันความชื้นเข้าหนาวเย็น แต่ก็ไม่ไ้ได้มากมายเท่าไร
"ทางนี้" เสียงคนที่เขาเข้ามาน้ำท่วมทะเลเป็นพันๆ ไมล์เพื่อมาเจอ
หน้าห้องบอก

เด็กคนนั้น ยังตบงูแกงแกงผ้าสักหลาดที่เหลือง จะพรรณนา เลือ
แจ๊คเก็ตตัวที่มีหมวกผู้ตบวมหัวหายไปกับจิ้งแต่ก็ไม่ทำให้ดูดีขึ้นแต่อย่างใด
ก่อนบน ยังมีเสื้อไหมพรมล็กมือตัวหลวมโพรอก ซาด ข้อศอกเป็นรูแล้วก็แขน
เสื้อยาวรุ่มร่ามมีตุบมีตุบร่าง ส่วนเรือนผมนั้น ชายหนุ่มจับตามองอย่างไม่
แปลกใจ ช่างน่าเกลียดเหลือทนในสภาพยุ่งเป็นกระเซิง ใช้ยารัดผมผูก
รวมไว้ลวกๆ แบบนั้น

เธอพาเขาเดินผ่านบานประตูที่มีแค่ผ้าสักหลาดเนื้อหยาบซึ่งไว้
หะลุเข้าไปยังส่วนห้องครัวที่ก่อผนังแบบโบราณ ที่ให้ความอบอุ่น จนเขา
แอบชอบคุณอยู่ในใจ

"เอาล่ะ คุณเป็นใคร แล้วมีเรื่องอะไรจะพูดกับฉัน" เด็กสาวถาม
เสียงกระด้าง

อัลเลซซานโตรไม่ตอบในทันที แทนที่จะตอบ เขากลับค่อยๆ หย่อน
กายลงนั่งบนเก้าอี้ที่เธอดึงออกมา และจ้องหน้าเธออย่างสำรวจจรรยา

"เธอบอกว่าเธอคือออร์ธา สไตน์เบิร์กใช่ไหม" เขาเริ่ม

แววตาร้ายๆ ปรากฏในดวงตาของเขาอีกครั้ง

"ก็อย่างที่บอกไปตั้งแต่แรก ไซ่ อันคือออร์ธา สไตน์เบิร์ก แล้วคุณ
ล่ะ..." ถามไปตรงๆ

อัลเลซซานโตรทอดตามองเธอนิ่งๆ อยู่ชั่วครู่ มองสีหน้าที่ไม่ถูก
ชะตามากตั้งแต่แรกเห็น ให้เข้เมฆา เด็กสาวคนนี้ไม่ใช่แค่จิตคิดเท่านั้น...แต่
อัปดิคชนต์ต่างหาก ท่าทางกระด้าง ไม่รู้จะหาคำไหนมาบรรยายลักษณะ
ได้ดีกว่านี้อีกแล้ว ใบหน้าเหลืองม ดวงตาดำเกลียดด้วยดีดิวหนาปึก สีหน้า
บูดบึ้ง เห็นชัดว่ากรรมพันธุ์ของสเฟฟาโนจึงเลยเด็กคนนี้ไปหมด

"อัน ชื่ออัลเลซซานโดร ดี วินเซนโซ" เขาบอก สำเนียงอิตาลีเยียน
เริ่มออกชัดตอนเปล่งชื่อตัวเอง "ที่มาที่อันมาในนามของซินญอร์วียาเด"

การประกาศชื่อของเขาไม่ทำให้สีหน้าว่างเปล่าของหญิงสาวเปลี่ยนแปลง
แต่ครั้งเขาเอ่ยชื่อคุณปู่ของเธอออกไป มีอะไรบางอย่างเกิดขึ้น หาก
เขาคิดว่าเธอหน้าตาไม่รับแขกมาก่อนหน้านั้น เทียบไม่ได้กับตอนที่สีหน้า
ชายเด็กรุ่นเปลี่ยนเป็นดูร้าย แวดผากระด้าง

"เรารู้จักไข่มุ่ใหม่ล่ะ" อัลเลซซานโดรเล็กคือสูงคล้ายจะถาม

"อันรู้จักชื่อนั้น แล้วเป็นไง" เสียงตอบหัวนสทนิ "คุณมาที่นี่ทำไม"
น้ำเสียงกระด้าง

อัลเลซซานโดรก็ยังไม่ออกจริงๆว่าเด็กสาวคนนี้รู้เบื้องหน้าเบื้องหลัง
ของตัวเองมากน้อยแค่ไหน ดังนั้นเขาจึงพูดต่อ "ซินญอร์วียาเดเพิ่งรู้เรื่อง
เธอ" ชายหนุ่มทำเสียงต่ำทมิ

สีหน้าของเธอเปลี่ยนแปลงไปชั่ววูบ ก่อน จะระเบิดออกมา

"โกหกชัดๆ!" น้ำเสียงเดือดดาล "พ่อรู้เรื่องอันมาตลอด"

ตัวของอีกฝ่ายขมวดเข้าหากันอย่างเสียดอารมณ์ "อันไม่ได้พูดถึง
พ่อเธอสักหน่อย พูดถึงคุณปู่เธอต่างหาก ท่านเพิ่งจะรู้ว่ามิเรออยู่เป็น
เป็นตน"

สีหน้าของหญิงสาวไม่เปลี่ยนแปลง

"ที ทำไมถึงช่างมั่งมีอยู่ได้ล่ะ ถ้าจะมากบอกเรื่องแค่นี้ล่ะก็ เชิญ
กลับไปได้"

อัลเลซซานโดรตัวแข็งทื่อ

"ตรงกันข้าม ที่อันมาก็ก็เพื่อจะบอกเธอว่า โทมโซ วียาเด คุณปู่
ของเธอต้องการให้เธอไปอิตาลี"

วินาทีนี้สีหน้าของเธอเปลี่ยนแปลงไป

"อยากให้อันไปอิตาลีหรือ" ร้องเสียงหลง "บ้านหรือเปล่า"

ชายหนุ่มมีปากแน่น พยายามระงับอารมณ์ที่พุ่งขึ้นมากับความ
อวดดีของอีกฝ่าย

"มีสโตนเบิร์ก คุณปู่ของเธอแก่มากแล้ว เจ็บถอดแอด การเสีย
ชีวิตของลูกชายกระหอบกระเหือนจิตใจเขาอย่างรุนแรง แล้วเขาก็..."

มีเสียงอุทานหยาบๆ ดังจากปากเด็กสาว

"พ่อฉันตายแล้วเหรอ" เสียงที่พูดลอยๆ คล้ายจะตื่นตระหนก ช่วง
ขณะที่อัลเลคซาน โดรูรู้สึกตัวเองที่อัมระคือจนเกิน ไป แต่เด็กคนนี้ก็ช่าง
ก้าวร้าวจนเขาไม่อยากจะใส่ใจอะไรมาก "สเตฟาโนเสียชีวิตจากอุบัติเหตุ
เครื่องบินแรงสูงชนกันเมื่อหน้าร้อนที่แล้ว" เขามอกไปตามจริง

"หน้าร้อนที่แล้ว..." เสียงที่ทวนคำพูดของเขาขาดหาย "เขาก็ตาย
ไปก่อนหน้านั้นอยู่แล้ว..."

คล้ายมีน้ำใส่ๆ กลิ้งอยู่ในดวงตาของเด็กสาว เพียงชั่วครู่ ความ
รู้สึกดับแค้นใจก็กลับคืนมาในทันใด

"เสียเวลาเดินทางมาเปล่าๆ ซินญอร์ ดี วินเซนโซ ตอนนี้เรากลับ
ไปได้แล้ว"

"ไม่มีทาง" แม้เขาจะไม่ได้ขึ้นเสียงแม้แต่น้อย แต่ในน้ำเสียงก็ไม่
มีความปราณี "คุณปู่ของเธออยากให้อันพาเธอไปอิสลาดีด้วยกัน"

"อันไม่ไป" แวดตาในดวงตาคำเกลียดน่ากลัวลุดกว่า "พ่อทำกับ
แม่ฉันไว้อย่างที่อภัยให้ไม่ได้ อันไม่ต้องการเกี่ยวข้องกับวงศ์วานาญาณี
ของเขา!"

น้ำเสียงต่ำพรั้งเจือความดุร้ายรุนแรง ประกอบกับหน้าตาที่ไม่
มองยิ่งก่อกรน อารมณ์ของอัลเลคซาน โดรู เป็น อย่างยิ่ง เขาเองก็ไม่ได้อยาก
จะเหยียบย่างมาที่นี่ ไม่อยากจะมาไม่ว่าจะเกิดอะไรก็ตาม และตอนนี้ก็ยัง
เจ็บแสบเมื่อชายเด็กหน้าตาน่าเกลียดน่ากลัวคนนี้ก็กำลังเลือกใส่ใส่ส่งเหมือน
เขาเป็นตัวเห็นหมัดกัดผิดข้างหู

เขาเอनหลังหึ่งเก้าอี้ ถึงเวลาที่จะต้องอัดกันแรงๆ เสียแล้ว

"บางทีเธออาจจะไม่ทันคิด" เขาเอ่ย ดวงตาสีเข้มจับจ้องเป้าหมาย ด้วยแว่นตาแปลกๆ "ว่าคุณปู่ของเรอรวยมหาศาล รวยที่สุดคนหนึ่งในอิตาลีเลยเชียว อาจเป็นไปได้นะ นิสโตฟลอร์เบอร์ก เธอน่าจะลองคิดเข้าข้างตัวเองหน่อย ว่าเธออาจจะอยากให้เธอเป็นผู้รับมรดกก็ได้"

แทนคำตอบอีกฝ่ายกลับโน้มตัวมาข้างหน้าเล็กน้อย สองมือแตะขอบโต๊ะด้านตรงข้าม

"ปล่อยให้ตาแก่ที่หัวใจวายตายตาหลับสมบัติของเขาไปก็แล้วกัน" น้ำเสียงเผ็ดร้อน "กลับไปเลย ไปเสียเดี๋ยวนี้ ฝากไปบอกตาแก่ที่นั่นด้วย ในฐานะที่นายเป็นคนส่งข่าว ว่าตั้งแต่เกิดมาเป็นตัวเป็นคน อันไม่เคยมีปู่! แบบเดียวกับที่ลูกชายเขาไม่มีลูกสาวนั่นแหละ!"

ใบหน้าของชายหนุ่มคล้ำด้วยโทสะ

"โหมโรงไม่รู้ชื่อไหน ฉันเห็นเรื่องที่คุณประวิตรกำเนิดของตัวเธอนะ!"

"อ้อ ตาแก่ที่เลี้ยงลูกมาได้ดีจริง ก็พอจะนับได้ว่าเขาก็มีความจับผิดชอบ แต่บังเอิญว่าล้มเหลวอย่างน่าสมเพช ลูกชายเขามันทุเรศที่สุด...แล้วทำไมฉันต้องเสียเวลาบ้าๆ บอๆ กับผู้ชายที่เลี้ยงลูกชายออกมาเป็นแบบนี้ด้วยล่ะ"

อัลเลสซานโดรหลุดลุกขึ้นยืน การขยับตัวกะทันหันทำให้ขาเก้าอี้ครูดกับพื้น ที่ปูหินแผ่นเรียบ

"มาสด้า" ภาษาอิตาลีเลียนหลุดจากปากของเขาม่อยขึ้น ฟังคล้ายเกรี้ยวกราดก่อนจะตัดกลับมาเป็นภาษาอังกฤษ "ดีเหมือนกันที่เธอปฏิเสธ จะไปเยี่ยมคุณปู่ของตัวเอง ฉันว่าถ้าเจอหน้าเธอท่านก็คงผิดหวังสุดๆ และตอนนี้" เขาใช้คำพูดแสนเชือดเฉือน "ตอนนี้ฉันต้องเผชิญปัญหาในการต้องบอกผู้เฒ่าที่ใจบอดๆ แอดๆ ที่คร่ำครวญหนวให้กับความตายอันน่าโศกเศร้าของลูกชายคนเดียว ว่าญาติที่เหลืออยู่อีกคน ในโลกนั้น ก็ริยาภภ-

ยาด่าพราม ไม่ก็ถึงหัวอกคนอื่น แม่ผู้หญิงที่เอาแต่ตัวเอง เป็น ที่ตั้ง หลับ
หูหลับตา ประณามเขาโดยยังไม่ทันได้เห็น หน้าค่าตา อันคงจะต้องชอลาตี”

อัลเลศซาน โครไม่พูดอะไรอีกแม้แต่คำเดียว ชายหนุ่มก้าวยาวๆ
ออกจากห้องนั้น กลับไปยังเอเลียสทางเดินสู่ประตูหน้า ได้ยินเสียงกระแทก
ประตูเฝ้มแรง เสียงสตาท์เครื่องเสียง-รถยนต์เคลื่อน ออกไป ก่อนจะเลื่อน
หายไปเป็นที่สุด

เนื้อตัวเธอ เพิ่งรู้ว่ามันสั้นน้อยๆ

คงเป็นปฏิกริยาภายหลังจากการตกใจอย่างรุนแรงกระมัง เธอ
คิดในใจ ไม่รู้ว่ามันมาจากที่ไหน เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ได้รับการติดต่อจาก
ครอบครัวทางฝ่ายบิดาที่อยู่ในอิตาลี ชื่อของเขากลับประณามแข่งชกมา
ตลอด ทุกครั้งที่เอ่ยชื่อเขา... ที่มีเพียงไม่กี่ครั้งและห่างเหิน... และมีคำ
ประณามนำหน้าและการเป็นศัตรูอย่างไม่มีวันให้อภัย เธอเติบโตจาก
ทารกน้อยที่กำพร้าแม่ และคุณตาบยายก็รอกหูอยู่ทุกวันว่าผู้เป็นบิดา
ของเธอนั้นเลวทรามต่ำช้าเพียงใด

แต่ตอนนี้เขาตายแล้ว...

รู้สึกแปลบขึ้นมาในใจอีกครั้ง เธอไม่เคยคิด ไม่เคยหวัง...เลิกล้ม
ความฝันการที่จะเจอเจอ เห็นหน้า หรือว่ารู้เรื่องราวของ เขาให้มากขึ้น
แต่ครั้งนี้ได้ยินคำพูดที่อึ้งๆ ที่บอกว่าเขาตายแล้วก็รู้สึกสิ้นพระหฤศเป็นอย่างยิ่ง
วูบหนึ่งที่มีความเศร้าระทมโหมกระหน่ำเข้ามาในร่างกาย คล้ายปลิวไฟที่
พอเริ่มจะสว่างก็วูบดับมืดมืดในทันที

พ่อฉันตายเสียแล้ว ฉันไม่เคยรู้จักเขา และตอนนี้ยัง ไม่มีโอกาสที่
จะ...

ครั้นแล้วก็ปลุกปลอบตัวเองให้เข้มแข็ง เธอรู้จักเขาดีพอแล้วนี่ รู้
ว่าคุณ อย่างเขาไม่มีคำพอจะต้องไปรู้จักมักจี่

เขาปฏิเสศเจ้า ปฏิเสศ เจ้าโดยสิ้นเชิง เขาพิศมัยกับกำนิศของเจ้า

อย่างใจร้ายใจดำ เขาไม่ได้ใจไม่รู้เรื่องของตัวเองแล้วแต่บ่อย...

เขาไม่มีค ความหมายต่อเจ้านอกจากเป็นหนุ่มเจ้าสำราญที่เสข-
สุขออย่างไม่มีสัมภูสิตตา หันผู้หญิง เป็นของเล่น สนุกสนานไปวันๆ ก็เพราะ
เขามีในท้องแล้ว เจ้าชาย

ก็เหมือนผู้ชายที่ถูกส่งมาที่นี่

สายตาสาวเด็กลื่น ไปจับอยู่ตรงเก้าอี้ตัวที่ผู้ชายคนนั้นนั่งอย่าง
ไม่ค่อยเต็มใจ และยังขุ่นเคืองใจมากขึ้น ครั้นแล้วก็ยึดไหล่ตรง ยังมีงาน
อีกมากมายที่ต้องทำให้เรียบร้อย และเธอควรจะกลับไปลงมือทำงาน จะดีกว่า
ใบหน้าของหญิงสาวยังคงบูดบึ้ง ขณะเดินกลับไปยังสนามหลังบ้านด้วยความ
ความกระแง ก่อน จะตรงไปหอบเศษไม้ที่เปียกฝนชุ่มฉ่ำ นำไปใส่ในรถเข็น

ปิลเลสซานโตรั่งตัวนั่งบนเก้าอี้ที่มี ห้าแสน ห่มผ้าฝ้ายลายดอก
ด้วยความตั้งใจ มองไปรอบห้องรับแขกอันหรูหราของโรงแรมดิพลอมเอนท์
ที่ผู้ช่วยของเขาจัดการจองไว้ให้ก่อนจะบินกลับโรมนี่คือลักษณะบ้านแบบ
ชนบทของอังกฤษแบบที่เธอจะเป็น... ไม่ใช่บ้านมูๆ พังๆ ของยายเด็กที่ชื่อ
ออร์ร่า นั้น

ชายหนุ่มจิบบรติณี ดีมด้ากับคริสตาตีโอนแรกวางกับจะ ให้ช่วยชำระ
ล้างความขื่น หมอออกไปจากปากของเขา

พระเจ้า...แต่ยายเด็กนั้นช่างร้ายกาจเหลือเกิน! แหมไม่ต้องอาศัย
รูปร่างหน้าตาเสียด้วยซ้ำ

แต่ทั้งหน้าตาหรือกิริยาท่าทางก็รับกันไปหมด ถึงตอนแรกจะดับ
แค้นใจที่โหมมาใช้ใช้ให้เขามาทำอะไรแบบนี้ แต่ตอนนี้เขากลับสงสัยผู้เฒ่า
ที่ต้องมีหลานสาวแบบนี้ เขาไม่อยากจะให้เด็กนั้นต้องข้องเกี่ยวกับใคร!

ใบหน้าของอัลเลสซานโตรีมืดครึ้มในอัมพลัน โหมกไซดงจะมืดหวัง

อย่างรุนแรง ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าผู้เผ่านั้นไม่ได้หวังแค่ว่าจะให้มีคนดูแลกก่อนตาย แต่หวังจะได้เห็นหน้าลูกหลาน ของตัวเองต่างหาก

แสดงว่าเขาคงจะต้องช่วยจัดแจงหาสามีให้ยายเด็กที่มีแต่ความชั่วร้ายที่ห่ามันด้วยแน่ๆ สงสัยคงต้องหาคน หน้าตาพอๆ กัน

ชายหนุ่มจิบมารตีนี้่อีกอีก มีความสุขกับความอบอุ่น ของเปลวไฟ ที่กำลังลุกไหม้อยู่ตรงหน้า

พอพอคิดอีกที ก็ชักจะสงสารเด็กคนนั้นเหมือนกัน ที่รูปโฉม โน้มพรวดช่างไม่มีความน่ามองเอาเสียเลย แต่ จ้ากิริยาท่าทางน่าเกลียด ไม่สบายหูสบายตาที่แสดงออกมาให้เห็นกลับทำให้สงสารไม่ลง

เอื้อมไปคว้าเมนูปกหนังมาเลือกสั่งอาหารอย่าง หจก หจก หลานสาว หน้าตาชั่วร้ายที่ห่ามันของโหมมาไซไม่ใช่ว่าเรื่องอะไรของเขาอีกต่อไป เขาได้ทำในสิ่งที่โหมมาไซชอรั้งแล้ว และยายเด็กนั้นปฏิเสธไม่ยอมไปอีตาลีด้วยก๊อบแต่นั้น

มันไม่ใช่ปัญหาอะไรของเขานี้ละ

ปีกเว้นเมื่อกลับไปถึงอีตาลี ถึงได้รู้ว่า โหมมาไซกับเขามองกันไปคนละทาง

"เขาทำอะไรละ" สองวันหลังจากนั้น น้ำเสียงของอัลเดสซาน โดระกระด้างด้วยความรู้สึกไม่อยากจะเชื่อ

แต่คล้ายจะถามไปอย่างนั้นเองมากกว่า ก็คำตอบมันอยู่ต่อหน้าต่อตาเขานี้แล้ว ในบันทึกข้อความสั้นๆ ชัดเจนลงชื่อประธาน บริษัทวิอาเล-วินเซนโซ ที่ผู้ช่วยส่วนตัวของเขาถือมาให้ แจ้งว่าการทำงานในตำแหน่งผู้บริหารสูงสุดของเขานั้นไม่จำเป็นอีกต่อไป

ความเกรี้ยวกราด เดือดดาลอย่างที่ไม่เคยรู้จักพุ่งพล่านไปหังตัว

เขาอาจจะยังเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ในวิอาเล-วินเซน โซท์ จึง แต่ตอนนี้กลับ
ไม่มีอำนาจหน้าที่ในการสั่งการประจำวัน ในบริษัทอีกต่อไป อีกทั้งสิ่งเรื่อง
การควบคุมบริษัทในระยะยาวที่ผู้เป็นประธาน จะมอบให้เขาไปได้เลย

อัลเลซซานโดรรู้แจ้งเข้าใจว่ามีสิ่งใดอยู่เบื้องหลัง โหมาโซไม่ยอม
รับฟังเรื่องทีออรา สโตนเบิร์ก ปฏิเสธไม่ยอมมาเยี่ยมตนเอง เขาสูญเสียสำหรับ
ไม่แต่ว่าขายเด็กคนนั้นร้ายกาจหยามคายกับเขาอย่างไรบ้าง แต่ในยาม
นี้มานึกเสียด่าว่าตัวเองน่าจะห่วงความรู้สึกของโหมาโซให้ไม่น้อยกว่านี้

"ต่อโทรศัพท์ถึงโหมาโซให้หน่อย" เขาสั่งเสียงเหี้ยม "เดี๋ยวนี้!"

